

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Za naši budoucnost**, se sídlem V Holešovičkách 25, Praha 8, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Kunešem, adresa pro doručování: Za Zelenou liškou 11, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2007, č. j. 13521/2007-83/O-679/07, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2008, č. j. 11 Ca 211/2007 – 98,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2008, č. j. 11 Ca 211/2007 - 98, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou včas se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 20. 6. 2007, č. j. 13521/2007-83/O-679/07 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru dopravy ze dne 29. 12. 2006, č. j. MHMP 141733/2005/DOP-O1/Ta, kterým bylo vydáno stavební povolení pro stavbu označenou jako provozně ucelená část stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar-Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů, na vyjmenovaných pozemcích. Městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení, spočívající v jeho částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se stěžovatel řádně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody stanovené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v tom, že městský soud, resp. příslušný předseda senátu, nesplnil povinnost stanovenou § 71 odst. 1 písm. d) a § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce nevyzval usnesením k opravě vad podání (tj. nepřehlednost podání a absence jasně formulovaných žalobních bodů). Městský soud v daném případě vycházel pouze z těch žalobních námitek, které shledal dostatečně určitými. Takový postup považuje stěžovatel za rozporný s názorem zaujatým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, sp. zn. 3 Ads 5/2005, kde je vysloven požadavek, aby se soud zabýval všemi žalobními námitkami. Podle stěžovatele v dané věci vychází názor městského soudu z přezkumu provedeného v obecné rovině, resp. na základě neurčitého a neupřesněného návrhu. K důvodu, pro který soud zrušil stěžovatelovo rozhodnutí, poukazuje stěžovatel na to, že předmětem daného stavebního povolení nebyla stavba samotných pozemních komunikací ani stavba a stavební úpravy tramvajové dráhy (pro ty bylo vydáno stavební povolení jinými rozhodnutími), ale toliko síť technického vybavení (ve stavebním povolení se používá termínu „inženýrské sítě“) a podzemní garáže Letná. Stěžovatel také zdůrazňuje, že ve svém rozhodnutí uvedl, že s ohledem na předmět řízení nebyla analýza a prognóza dopravní zátěže na komunikacích v různých fázích výstavby potřebná. Tuto úvahu považuje za dostatečnou též s ohledem na to, že obdobné námitky byly žalobcem uplatněny v jiných řízeních o povolení staveb a komunikací ze souboru staveb, tedy v řízeních, jejichž předmětem byly vlastní dopravní stavby. Na to také na str. 7 odst. 4 napadeného rozhodnutí upozornil. Poukazuje také na to, že v daném stavebním řízení byla doložena kladná stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody. K otázce změn dopravní zátěže v souvislosti s předmětnou stavbou se stěžovatel navíc výslovně vyjádřil na str. 17 svého rozhodnutí, kde uvedl, že stavba podzemních garáží s odstavným a parkovacím stáním určeným jen pro osobní vozidla nepřinese nárůst dopravní zátěže. Je totiž známo, že se letenská pláň potýká s nedostatkem parkovacích míst, zejména při konání sportovních či jiných akcí.

Stěžovatel se domnívá, že jeho rozhodnutí je vydáno v souladu s § 32 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Dále pak upozorňuje na právní závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2005, č. j. 5 A 90/2002 - 66, podle něhož musí být mezi namítanou protizákonností a důsledky případného vyhovění žalobě určitý stav proporcionality. Soud tak může přistoupit ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo v nikoli zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného správního rozhodnutí jako celku. Napadený rozsudek městského soudu pak podle stěžovatele s uvedeným právním názorem nekoresponduje, neboť ten všechny ostatní žalobní námitky označil jako nedůvodné a rozhodnutí žalovaného zrušil na základě jediné obecně formulované námitky. Navíc se soud nevypořádal ani s tím, co stěžovatel v rozhodnutí k vlivu dané stavby na životní prostředí a dopravní zátěž uvedl. Městský soud nehodnotil rozhodnutí žalovaného ani jako celek. Stěžovatel také navrhuje přiznání odkladného účinku svojí kasační stížnosti, neboť se domnívá, že v důsledku nesprávného rozsudku městského soudu vznikl předpoklad nenahraditelné újmy. Poukazuje na to, že daná stavba je součástí širšího souboru staveb, které již byly pravomocně povoleny. Vzhledem k jejich vzájemné provázanosti a značné technické a organizační náročnosti ztratí stavebník nejen oprávnění ke stavbě, k níž bylo stavební povolení zrušeno městským soudem, ale nebude

moci realizovat ani řádně povolené stavby. Stěžovatel upozorňuje, že stavebník s největší pravděpodobností uplatní nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Požadovaná škoda bude zřejmě kvůli rozsáhlosti stavby a její technické náročnosti mimořádně vysoká. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalobce ve svém vyjádření a jeho doplnění navrhuje kasační stížnost i žádost o odkladný účinek zamítnout. Žalovaný totiž pochybil, pokud se dostatečným způsobem nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání. Městský soud pak postupoval zcela správně, jestliže k jeho uplatněným žalobním bodům, které byly dostatečně určité a srozumitelné, stěžovatelovo rozhodnutí zrušil. Žalobce trvá na tom, že analýza a prognóza dopravní zátěže měla být součástí všech stavebních řízení ke stavbě obecně známé jako „stavba 0079 – tunel Blanka či Městský okruh stavba č. 0079 Špejchar-Pelc-Tyrolka“. Žalobce nesouhlasí se stavbou jako celkem, tak jak má být řešena v části za Vltavou v k. ú. Trója a Libeň. Poukazuje také na to, že stěžovatel nesdělil výsledek řízení u městského soudu správnímu orgánu prvního stupně a že stavba nadále pokračuje.

Nejvyšší správní soud v první řadě vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno v návaznosti na její předložení Nejvyššímu správnímu soudu (po nezbytném poučení účastníků řízení), tedy za situace, kdy skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nemohou nastat.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž z úřední povinnosti přihlížel k případným vadám uvedeným v citovaných ustanoveních ve větech za středníkem.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*“). Nesprávně posouzenou právní otázku shledává v tom, zda jeho vypořádání se se žalobcovým odvoláním bylo dostatečným důvodem pro zrušení rozhodnutí. Důvody podle písm. d) tohoto ustanovení („*nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé*“) pak spatřuje v postupu městského soudu při přezkumu správního rozhodnutí.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Stěžovatel nepřezkoumatelnost spatřuje předně v tom, že městský soud nesplnil povinnost stanovenou mu § 71 odst. 1 písm. d) a § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce nevyzval k opravě vad podání a vycházel pouze z těch žalobních námitek, které shledal dostatečně určitými.

Se stěžovatelem je třeba souhlasit v tom, že nezbytnou náležitostí žaloby je vymezení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních

důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. pak umožňuje městskému soudu přezkoumávat napadené správní rozhodnutí zásadně v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. Co je to žalobní bod pak vyplývá právě z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Může-li městský soud přezkoumávat napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, je nanejvýš logické, aby tyto žalobní body byly dostatečně konkretizované jak po stránce skutkové, tak právní. Pouze takto řádně konkretizované body totiž umožňují soudu provést přezkum správního rozhodnutí. Vymezení žalobního bodu se věnoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikován pod č. 488/2005 Sb. NSS), kde uvedl, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí být „*zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem; žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti*“.

Pokud jde o nezbytnost výzvy k doplnění žalobního bodu, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Jestliže ale žaloba obsahuje alespoň v hrubých rysech vymezený žalobní bod, není na místě ji odmítat, nýbrž je třeba žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k doplnění žalobního bodu, tak aby mohl být soudem přezkoumán (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, č. j. 2 Azs 105/2004 - 35, nebo ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Azs 158/2006 - 85, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Daný případ je však odlišný od obou právě zmíněných. Není totiž pochyb, že žaloba obsahovala hned několik žalobních bodů, které byly dostatečně konkretizovány (např. že nebyla zpracována komplexní analýza a prognóza následků stavby z hlediska dopravní zátěže, že do spisu nebyl založen návrh žalobce na změnu územního plánu nebo že je stavba v rozporu s územním plánem). Za této situace, kdy žaloba určité a dostatečně konkrétní žalobní body obsahovala, nebylo nezbytné, aby městský soud žalobce vyzýval k upřesnění všech dalších tvrzení nacházejících se v žalobě. Takový postup s. ř. s. nepožaduje a navíc by byl v rozporu se zásadou dispoziční a rychlosti řízení. Téměř v každé žalobě je totiž možné nalézt tvrzení, která by si vyžádala bližší konkretizaci. Pokud však vedle těchto neurčitých tvrzení žaloba obsahuje důvody dostatečně konkrétní, není třeba vyzývat žalobce k upřesnění všech tvrzení v žalobě obsažených. K tomu je vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, www.nssoud.cz, kde zdejší soud zdůraznil, že soud, který není oprávněn ani povinen za žalobce cokoliv dovozovat, se nemůže zabývat žalobními body vymezenými nekonkrétně. Jak již je zmíněno výše, jiná situace je v případě, že žaloba žádný dostatečně konkrétní a přezkumu schopný žalobní bod neobsahuje a naopak jsou v ní pouze žalobní

body uvedené v obecné rovině. Tehdy je soud povinen žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k doplnění žaloby, které by spočívalo v konkretizaci žalobního bodu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2008, č. j. 2 As 33/2008 - 215, www.nssoud.cz).

Stěžovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, sp. zn. 3 Ads 5/2005 (dostupný na www.nssoud.cz) se pak vztahoval k jiné situaci, neboť rozsudek krajského soudu byl v této věci zrušen proto, že soud žalobu zamítl, aniž by se vypořádal se všemi řádně uplatněnými žalobními námitkami. Věc právě projednáváná je tak zcela odlišná a nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že městský soud pochybil, pokud žalobce nevyzval k doplnění a upřesnění žaloby.

Stěžovatel dále nesouhlasí s důvodem, pro který městský soud jeho rozhodnutí zrušil. Domnívá se, že se námitkami žalobce zabýval, což městský soud nezohlednil a nevážil ani vliv údajného pochybení na zákonnost rozhodnutí.

Ze soudního spisu k tomu vyplynulo, že žaloba obsahovala následující námitky: stěžovatel rozhodoval na základě neúplného spisu, nebyla zpracována komplexní analýza a prognóza následků stavby z hlediska dopravní zátěže, do spisu nebyl založen návrh žalobce na změnu územního plánu, Hygienická stanice hl. města Prahy nemohla odsouhlasit navrhovanou stavbu, která by navíc byla v rozporu s územním plánem. Dále žalobce uvedl výčet zdravotních rizik a omezení, které vydané stavební povolení přinese obyvatelům oblasti V Holešovičkách (zvýšený hluk, omezení používání zahrad a balkonů, poškození statických konstrukcí domů, velký počet dopravních nehod a vysoké znečištění ovzduší). Žalobce také poukázal na to, že jako důkaz předložil měření Hydrometeorologického ústavu, jakož i „materiál společnosti SVUOM, který rovněž potvrzuje narušování životního prostředí“, kterými se však nezabýval ani stěžovatel ani správní orgán prvního stupně. Dne 5. 11. 2007 (tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.) podal žalobce doplnění žaloby, kde vysvětlil svoji funkci a cíle, jako občanského sdružení a poukázal na to, že stěžovatel nepřiznal status účastníků řízení všem vlastníkům nemovitostí v dotčené oblasti a dále nezohlednil „podivné okolnosti dodatečného souhlasného vyjádření orgánu Hygienické služby“. Žalobce také namítal, že je nepřipustné, aby bylo doručováno takto dlouhé rozhodnutí veřejnou vyhláškou a nikoli řádně poštou, jak o to požádal. V replice k vyjádření žalovaného pak svoje námitky zopakoval.

Městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení, spočívající v jeho částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění, a to v části, kde se na str. 17 stěžovatel vypořádal se žalobcovým odvoláním konstatováním, že další body odvolání, týkající se absence posouzení vlivů stavby 0079 na životní prostředí, nesprávnost a neúčelnost dopravního řešení severní části městského okruhu a nárůst dopravní zátěže stávajících komunikacích, směřují mimo předmět řízení. Podle městského soudu jsou však otázka posouzení vlivu stavby na životní prostředí a požadavek na provedení prognózy a analýzy dopravní zátěže zcela stěžejním a zásadním bodem všech žalobcových podání. Žaloba byla proto shledána důvodnou „potud, že se žalovaný odvolací správní úřad dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, které byly v rovněž nesmírně podrobném, obsáhlém a obtížně zpracovatelném odvolání namítány.“ V rozsudku dále uvedl, že ostatní žalobcovy námitky důvodnými neshledal. Nehodnotil však vůbec

žalobcovo tvrzení o nezákonnosti stěžovatelova závěru o tom, že prognóza a analýza dopravní zátěže není třeba a nezabýval se ani námitkou, že stěžovatel nezohlednil žalobcem předložené důkazy (měření Hydrometeorologického ústavu a „materiál společnosti SVUOM“), přestože se jedná o námitky řádně uplatněné.

Nejvyšší správní soud z uvedeného zjistil, že městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil z důvodů, které žalobce v žalobě neuplatnil. Žalobce totiž vůbec nenamítal, že by se stěžovatel s jeho odvoláním, resp. s některými námitkami v něm uplatněnými nedostatečně vypořádal, přičemž právě z tohoto důvodu městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil.

Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský soud (Městský soud v Praze) přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Z citovaného ustanovení vyplývá, že soudní řízení správní je striktně založeno na dispoziční zásadě. Tato zásada se promítá i do § 71 odst. 1 s. ř. s., který stanoví náležitosti žaloby. Jím jsou mj. výše rozebírané žalobní body, jakožto důvody, v nichž žalobce shledává nezákonnost rozhodnutí [písm. d) citovaného ustanovení] a uvedení výroků, které žalobce napadá [písm. c)]. Rozsah napadení správního rozhodnutí a uvedení důvodů znamená povinnost žalobce tvrdit, že správní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému právnímu předpisu, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost správního soudu je pak omezena právě takto vymezeným rámcem soudního přezkumu, nejde-li o rozhodnutí nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), eventuálně natolik nesrozumitelné, že by jeho přezkum v rámci žalobních bodů byl vyloučen. Absence nebo nedostatek tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí, právě z absentujícího důvodu (žalobního bodu). Uvedený právní závěr zaujal Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, www.nssoud.cz, kde zdůraznil, že je „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.

Městský soud v Praze tedy postupoval v rozporu se zákonem, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nedostatečné vypořádání se s některými odvolacími námitkami, aniž by na takové pochybení žalobce upozorňoval v žalobě, neboť zde nebyl důvod pro takový postup z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o jiné vadě řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], i když stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl námitku o porušení § 75 odst. 2, věty první s. ř. s. Je tomu tak proto, že podle § 109 odst. 3 s. ř. s. není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, bylo-li řízení zmatečné nebo zatíženo vadou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech nicotnosti rozhodnutí správního orgánu. V těchto případech je proto Nejvyšší správní soud povinen vybočit z dispoziční zásady. Jelikož v

této věci je řízení před městským soudem zatíženo vadou (porušení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s.), která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3, věta za středníkem s. ř. s.), postupoval Nejvyšší správní soud uvedeným způsobem a ze zákonného důvodu překročil meze dispoziční zásady.

Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud již nezabýval tím, zda se stěžovatel námitkami uplatněnými v odvolání zabýval dostatečně či nikoli a zda mezi namítaným pochybením a zrušením rozhodnutí existoval určitý stav proporcionality, neboť tyto otázky již v tomto řízení nehrají žádnou roli. Zásada rychlosti a hospodárnosti řízení totiž soudu zapovídá řešit otázky akademického významu, které nemají na dané řízení praktický dopad.

Nejvyšší správní soud tak shledal důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněným a rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (odst. 3 téhož ustanovení). V novém řízení tedy posoudí žalobcem uplatněné námitky, které dosud nehodnotil, a ve věci znovu rozhodne.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu